

UN PAISATGE
REVERBERANT,
LABERINTIC,
FANGOS, DEN'S
I ESTRELLAT

07.11.2024 - 19.12.2024

a cura d'amor rumor (blanca arias i edu r. pineda)

Y la visión lejana del centro apenas visible, y la visión que los claros del bosque ofrecen, parecen prometer, más que una visión nueva, un medio de visibilidad donde la imagen sea real y el pensamiento y el sentir se identifiquen sin que sea a costa de que se pierdan el uno en el otro o de que se anulen.

— María Zambrano, *Claros del bosque*

1 Duna Llobet Soto, <i>La Fosca</i>	7 Mikel Adán Tolosa i Irene Rojo, <i>Carn i pedra</i>	13 Oscar Moya Villanueva, <i>Estructures per sostenir la memòria</i>
2 Caterina Miralles Tagliabue, <i>Sala de materials jove</i>	8 Elsa Casanova, <i>La banalitat de parlar del temps</i>	14 Maria Roy Deulofeu, <i>Can Fanga</i>
3 Pseudodiseño (Júlia López i Roger Monfort), <i>Decaf[et]era</i>	9 aïda e. borràs, <i>una voluntat anticipada</i>	15 Emma Prats, <i>L'atenció és una pregària</i>
4 Laia Velasco Flo i Abril Carretero i Balcells, <i>Una dècada de somni profund</i>	10 Alicia Arévalo, <i>Un cotxe sense clau no arrenca i s'oxida</i>	16 Aeren Sánchez, <i>L'aigua i el futur</i>
5 Eduard Olesti, <i>Una cosa teòricament divertida</i>	11 Helena Calafell Muñoz-Castanyer, <i>A les dotze al pont</i>	17 teresa w .*: . . .*: .° .*: .*
6 Salem Amar, <i>Slang</i>	12 Gerard Borràs, <i>Cova bonica</i>	18 Mireia Molina Costa, <i>ama ara l'eco nua</i>

Una exposició és un paisatge, un ecosistema de relacions vulnerables on som convocadis per l'espessor de l'entorn, per la complexitat del que ens envolta. El paisatge on ens situem no és el clar del bosc, però el té com a centre i com a promesa de l'existència d'un horitzó pausat i lluminós, sempre més enllà però sempre a la vora. Així, prenem la idea de paisatge no com a referent de l'ideal, sinó com a espai de tensions, com a marc on floreixen les problemàtiques que afecten el nostre present i es desfan els binarismes.

Com sona una sala buida quan deixa d'estar-ho? Com sona un bosc quan hi broten les llavors? Com es para atenció al soroll de fons quan hi ha tantes veus? L'eco és la respiració del bosc. L'eco no s'anticipa i es dilueix quan neix, sinó que es queda a viure en nosaltres com una ona, com un impacte subtil sobre el nostre cos que ens recorda que estem acompanyadis. L'eco no delata el seu origen; ens convida a seguir-lo, a reorientar-nos sense referent. L'eco no és únic, sinó múltiple, apunta cap a moltes direccions i ressona en racons inexplorats. Anar cap a l'eco pot ser una manera d'endinsar-se en el que és desconegut, de perdre l'autonomia, de deixar enrere la nostra humanitat, d'entendre que formem part de l'esdevenir d'un tot.

Un paisatge reverberant, laberíntic, fangós, dens i estrellat és un viatge iniciàtic en què, a partir de divuit projectes, esdevenim l'arcà de l'ermità: a la recerca de la llum només trobarem més textures a la foscor. En tot cas, lis artistes són el fanal per reorientar-nos, l'eina amb què ens submergirem en les profunditats de l'ésser, la brúixola desajustada que ens convida a caminar en espiral cap allà on el cos es desfà.

Hi participen: Aeren Sánchez, aïda e. borràs, Alicia Arévalo, Caterina Miralles Tagliabue, Duna Llobet Soto, Eduard Olesti, Elsa Casanova, Emma Prats, Gerard Borràs, Helena Calafell Muñoz-Castanyer, Laia Velasco Flo, Abril Carretero i Balcells, Maria Roy Deulofeu, Mikel Adán Tolosa, Irene Rojo, Mireia Molina Costa, Oscar Moya Villanueva, Pseudodiseño (Júlia López i Roger Monfort), Salem Amar i teresa w .*: . . .*: .° .*: .*

Carenes
carena *f.*: 1. línia divisòria de dos vessants en una muntanya o serralada; línia d'intersecció de dos vessants.

2

Caterina Miralles Tagliabue. *Sala de materials jove.*

Sobreproduir, acumular i Aquests són els gestos que marquen les històries dels materials de construcció del nostre entorn més immediat. En un gest de revelació del que està estratègicament ocult, Caterina Miralles Tagliabue ens obre les portes als magatzems públics de la ciutat, protagonitzats per la pols, el desordre i la sensació d'abandonament, on les peces esperen ser necessitades i sostingudes de nou. Com si fossin jaciments de ruïnes contemporànies, el projecte ens convida a mirar aquests no-espais com a testimonis de la tendència frenètica a la construcció que caracteritza les darreres dècades de l'urbanisme barceloní. Quin relat amaga una rajola? Quins fracassos suporta una pedra?

6

Salem Amar. *Slang.*

El cos és un arxiu de gestos, un almanac d'estratègies del que no pot ser dit o del que no vol ser dit. En aquest breu fotoassaig, Salem Amar ens proposa un recorregut polifònic a partir d'un gest vinculat a la promesa: el de la mà al cor. A qui li lleialtat, amor o honestedat? Com de lleial, amorós o honest és un gest en què un cos, davant d'un altre, assenyala el propi cos? On la mà no s'estén, sinó que es retrau, s'autoreferència davant la necessitat de fer-se respectar

1

Duna Llobet Soto. *La Fosca.*

Com podem enunciar el que no té nom? Com ens endinsem en la foscor sense ser engolidis pel buit? Per mitjà de diversos tallers a instituts, Duna Llobet Soto pretén desenvolupar, de manera col·lectiva, altres llenguatges per fer aparèixer els monstres que habiten el nostre cos, buscar formes de amb els pensaments intrusius que ens sacsegen i ens persegueixen, com fantasmagories. Emprant les arts com a tecnologies d'autoexpressió, el projecte anhela encetar converses sobre salut mental amb persones adolescents sense fer-les recórrer a la duresa de la paraula.

5

Eduard Olesti. *Una cosa teòricament divertida.*

Eduard Olesti té vertigen i pateix ansietat social, però ha anat de creuer pel Mediterrani amb diners públics. Ell mateix descriu l'experiència com a "terrible, traumàtica i depressiva". Amb el desig de la maquinària que fa de Barcelona una ciutat inhabitable i que en crea una marca per al turisme, Eduard Olesti embarca a l'MSC Grandiosa, on es proposa no consumir res a part del menjar inclòs en el bitllet. El projecte pretén fer un escrutini dels aspectes de la realitat material que intervenen en el malestar d'una cultura i escorxa un dels seus grans símbols fins a arribar-li a l'entranya, on tal vegada es troba resposta a l'agredolça sensació que produeixen, a mig camí entre la repugnància i la fascinació estètica.

၂၀၂၃-၂၀၂၄

၂၀၂၃-၂၀၂၄

၂၀၂၃-၂၀၂၄

၂၀၂၃-၂၀၂၄

4

Laia Velasco Flo i Abril Carretero i Balcells. *Una dècada de somni profund.*

Després de molts anys d'hibernació, l'edifici Estel —situat a l'avinguda de Roma, a la Nova Esquerra de l'Eixample— s'ha despertat: fractura el barri i reactiva les lògiques de la gentrificació a Barcelona. A partir de contes creats col·lectivament en un taller, el projecte de Laia Velasco Flo i Abril Carretero i Balcells genera un espai de repòs des d'on es pot a aquest monstre que s'està reanimant. Com es pot adormir? Com s'hi pot negociar? Com somiem conjuntament amb ell? Com se sincronitza la seva respiració amb la nostra per fer la ciutat més habitable per a totes?

Contes escrits per: Àngels Balcells, Clàudia Barberà, Abril Carretero i Balcells, Maria Castillejo, Natàlia Flo Lario, Col·lectiu Fortuna (Paula Machota, Anna Pontes, Roger Sagarra), Memòria, Lluita i Resistència (Adrià Bardagí i Marc Sureda), Nieves de Montserrat, Martí Orriols, Eva Paià, Paula Perarnau, Bet Rosell, Víctor Rubio i Maturana, Eloi Sánchez, Laia Velasco Flo.

3

Pseudodiseño (Júlia López i Roger Monfort). *Decaf[et]era.*

Amb el desig de repensar la pausa del cafè com a espai de resistència, Pseudodiseño idea una cafetera amb materials que provenen de magatzems de construcció de l'àrea metropolitana de Barcelona, on persones d'arreu s'esperen, a primera hora del matí, per ser seleccionades i treballar per hores en condicions precàries. Pensant la cafetera com a nucli paradigmàtic dels moments de distensió durant la jornada laboral, l'artefacte pretén convertir-se en un punt de trobada per deixar de produir de manera col·lectiva i reflexionar sobre el

ເລີກຮາຟເລັກ ມູໂນຊ-ກາສຕານຢີເຣີ

ເລີກຮາຟເລັກ ມູໂນຊ-ກາສຕານຢີເຣີ

Senderes

sendera *f.*: 1. camí de pas, caminal, caminoi, carrerany, corriol, raseret, senda, sender, senderó, tirany, viarany, viaró.

11

Helena Calafell Muñoz-Castanyer. *A les dotze al pont.*

Aquest cuc de contactes es presenta com un rastre i una guia d'un gest de
En els fotogrames que formen aquest cos serpentejant apareixen
les veïnes de Guimerà el 15 d'agost de 2023: compassen el seu caminar i es (con)
fonen entre tovalloles per generar un cos col·lectiu i ombrívol capaç de resistir les
altes temperatures de l'estiu. Assajant formes de sobreviure a l'aridesa del poble
—on el camí cap a l'oasi compartit, la piscina municipal, no té cap refugi del sol—
aquesta massa de persones-tovallola llaura un camí d'ombra per on passa. Així
és com Helena Calafell Muñoz-Castanyer proposa repensar el territori urbà i les
coreografies veïnals a partir de la col·lectivitat, la deriva i el joc.
Amb la col·laboració de Jordi Calafell.

7

Mikel Adán Tolosa i Irene Rojo. *Carn i pedra.*

Aquestes escultures són el rastre matèric d'un
procés de traducció constant entre la pràctica
escultora de Mikel Adán Tolosa i la dansa d'Irene Rojo.
Amb el desig d'explorar sinergies entre disciplines, lis
artistes comencen una conversa en què el gest estava
l'escultura i, al mateix temps, aquesta busca —sense
trobar-hi resposta— maneres de fixar el moviment
d'un cos que no s'atura. Una corba inicia el moviment
i la mà el segueix, de manera que generen un plec
continu entre carn i matèria. A partir d'un contacte
estès entre dansa i escultura, entre el contacte
improvisat i els nous materialismes, Mikel i Irene
ens conviden a els límits entre cos
i matèria, subjecte i objecte, procés i resultat.

8

Elsa Casanova. *La banalitat de parlar del temps.*

Fent referència a les converses sobre el temps que es tenen a l'ascensor
amb la veïna, aquest projecte en curs investiga l'imaginari del temps per
revisar la influència de les representacions meteorològiques en la nostra
relació amb la crisi climàtica. Actualment, ja no sortim a experimentar
el temps, sinó que aquest s'ha convertit en una fantasia tecnològica
permanentment monitorada en què la superposició d'imatges i dades
ens mostra un "tot" des d'enlloc. Quins biaixos hi ha en aquestes maneres
de mirar i el temps? Elsa Casanova ens convida a entendre
els imaginaris meteorològics no només com a descriptius o interpretatius
de la realitat climàtica, sinó també com a orientatius i prescriptius de la
nostra relació amb aquesta crisi. Representar el temps també és fer el
temps.

Alicia Arévalo.
*Un cotxe sense clau no arrenca
i s'oxida (projecte Magical Theys).*

Segons algunes fonts, la paraula espasa ve del grec spathe i del verb pathein (arrel que també comparteix la paraula pathos, 'passió'). A partir de la recuperació dels gèneres de manga i anime magical girl i shōjo —plens de personatges sàfics i no-binàris—, Alicia Arévalo reimagina l'espasa arquetípica del cavaller i li dona forma d'espasa fràgil que no serveix com a arma, sinó com a complement performatiu per idear una subjectivitat mitològica no-binària. L'espasa no talla, però travessa i desbloqueja identifications i esdevé una clau capaç d' el que es pressuposa tancat.

Amb la col·laboració de Ferran Collado i el suport de l'Estruch, fàbrica de creació (Sabadell), i Petrohradská Kolektiv (Praga)

La peça s'activarà durant la performance *Magical Theys*.

aïda e. borràs.
una voluntat anticipada.

Com pot funcionar l'arxiu com a espai de resistència pòstuma? Com cuidem la relació entre les vives i les mortes queer, desafiant la divisió entre viure i morir? aïda e. borràs ens proposa un exercici per repensar com viure amb les mortes, però també com amb elles, pensant en la pràctica activista com a condició de la pràctica artística. La peça és, a la vegada, un homenatge a la genealogia lesbofeminista —en concret, al llegat de l'activista Gretel Ammann Martínez— i una proposta de futur, un gest per a l'esdevenir col·lectiu. Davant nostre, la paraula lesbiana s'inscriu lentament —a mà i amb cura— en una làpida que algun dia servirà de nínxol mentre una imatge en moviment s'hi superposa i ens pregunta, en veu alta: com preservem la memòria de les esborrades pel silenci i l'oblit sistèmic?

Amb l'acompanyament de Renata Gelosi. Agraïments: Dolors Majoral, Marta Estella, Centre de Documentació de Ca la Dona (CDOC), La SAL - Suport i Autonomia Lesbofeminista, Anna Cornudella Castro, Valo Sonoro, Sara Tobio Lamoso, Beatriz Guijarro Turegano, Maïo Serrasolsas.

Gerard Borràs.
Cova bonica.

Unes escenes filmades en una cova a Vallirana informen sobre els temps geològics de les persones que, en algun moment, han habitat les seves esclotxes. Com aquell qui, per amor, cuida la història de les boques de la muntanya, Gerard Borràs combina la melodia medieval d'un videojoc del 2011, articles sobre restes neolítiques i una classe de ball per un mapa de temporalitats encavalcades entre les roques i els ossos de les persones que hi han estat, hi són i hi seran. És possible que en aquesta foscor puguem pensar en altres coves, mines o pous. També pot ser que s'apunti alguna cosa sobre temps futurs o que no hàgim abandonat els passats.

indo

inom

Escletxes

escletxa *f.*: 1. Obertura estreta entre dues roques, a terra, etc. que no es clou, i per on passa l'aire i l'aigua o qualsevol altre fluid. 2. Fissura originada en les roques pel relaxament dels esforços interns de la roca durant la consolidació dels materials sedimentats, pel refredament de les masses eruptives per dessecació, o per l'esllavissada d'una capa dura sobre argiles.

tsn

13

Oscar Moya Villanueva. *Estructures per sostenir la memòria.*

Com es denuncia la violència sense reproduir-la? Com es poden oferir reparacions als cossos que, en vida, no van ser respectats? A partir d'una figura tan present en l'imaginari barceloní com el Floquet de Neu, Oscar Moya Villanueva ens convida a pensar com sostenir i les restes dels cossos que han estat sotmesos a actes de violència socialment acceptats. Juxtaposant el metall —fred i rígid— amb la parafina —desfeta i adaptable—, les peces ens fan pensar en els processos d'abandonament de les pells socialitzades com a infrahumanes, que, pel que sembla, estan a punt de reanimar-se en qualsevol moment. En tornar l'animal a un estat latent deixa de ser objecte d'estudi o d'entreteniment i es converteix en una brúixola que permet reorientar-nos cap al camí de l'animalització o la deshumanització.

15

Emma Prats. *L'atenció és una pregària.*

Per veure-ho hem d'ajupir-nos, inclinar-nos: hem de perdre verticalitat. Per connectar-hi, cal acostar-se a terra, Amb aquest projecte, Emma Prats ens transporta a un bosc incendiat als afores de Manresa on els rastres del foc funcionen com a metodologies alternatives d'orientació, on l'esquerda pot ser una alternativa al mapa. Al paper, l'escletxa d'un arbre calcinat apareix com una porta al més aquí, com una via per mesclar-nos amb el territori, per convertir-nos en part d'un tot horitzontal, entortolligat i profund. Amb aquesta peça, Emma Prats ens convida a repensar la relació entre cos i entorn: proposa un desplaçament del gest de la captura a l'aproximació, de l'enteniment a l'escolta, de l'anàlisi a la reverència, de la investigació a l'ofrena. Amb el suport de l'Ateneu de Fabricació de Ciutat Meridiana.

18

Mireia Molina Costa. *ama ara l'eco nua.*

Ens en les profunditats aquàtiques per escoltar com la mar canta una havanera. Capgirant les lògiques d'aquest gènere musical —tan vinculat al folklore català com al seu llegat colonial—, Mireia Molina Costa ens ofereix la possibilitat d'una nova escolta des d'una consciència hidrofeminista. En ressonar per les profunditats marines, aquestes melodies ens pregunten: quins sons nous emergeixen de la boca salada de l'aigua? Vibracions no humanes, càntics màgics de les dones d'aigua, els silencis que encara murmuren en les violències de les rutes transatlàntiques. Així, les havaneres es transformen en un dispositiu que ens permet parar atenció a totes les històries que es precipiten, al ritme de la mar, entre onada i onada.

11089

11089-22

21089

16

Aeren Sànchez. *L'aigua i el futur.*

Quan una aixeta s'obre, un territori s'asseca. Quan un arrossar s'eixuga, una casa   A partir de la situació climàtica actual a les Terres de l'Ebre, on el riu esdevé a la vegada el paradigma de la vida i la mort, la imatge que tant afirma com nega la possibilitat d'un futur, el projecte d'Aeren Sànchez sembla que ens pregunta: com seguim amb el problema? Com trobem l'energia per continuar fabulant sobre altres relacions possibles? Com reencantem el món, un món ferit? En un paisatge apocalíptic, l'aigua —fluida, imparable i ancestral— apareix per recordar-nos l'agència de la terra, però també sorgeix com a model d'una relacionalitat alternativa, com a memento que un altre futur —on la humanitat passi a un segon terme— no és només desitjable, sinó també viable.

17

teresa w .*: . . .*: ° °.* *del més enllà.*

teresa w .*: . . .*: ° °.* ens presenta, entre estrelles i un cablejat ingràvid, el rastre d'una investigació sonora amb què es pot repensar com s'articula l'espai-temps després de la mort. Quins límits té un cos sense matèria? Quin espai ocupa allò que desborda l'espai? Quins temps encavalcats trobem més enllà del temps? Com sona el que ja no hi és? Relacionant veus de diverses generacions, la peça construeix una partitura de gestos o una coreografia de   que ens convida a imaginar un més enllà especulatiu i polifònic. Amb el so com a guia, creuem el vel que separa lis mortis i lis vivis, el visible i l'invisible, per transitar en un ritual col·lectiu pel no-res.

Com a part del projecte, l'artista col·laborarà amb l'Escola d'Art de Vic en la realització de diversos tallers vinculats a la representació sonora del més enllà que, eventualment, alimentaran aquest cor còsmic.

Amb el suport de Beques per a la recerca i la innovació en l'àmbit de les arts visuals, Es Far Cultural, ACVIC, Escola d'Art de Vic i CC Guinardó. Agraïments: Júlia Suñer, Alba Mendoza, Mireia Cuesta, Estel Boada, Martina Petric, Fito Conesa, Joan Claudi Minguell, Albert Gironès López, Albert Gironès Vallverdú, Diego Simone i tot l'equip de la Sala d'Art Jove.

14

Maria Roy Deulofeu. *Can Fanga.*

Com parem atenció al que ens diuen les entranyes de la terra? Com ens arrebossem entre argiles per entendre el murmurí d'un sòl que roman callat sota l'asfalt que trepitgem? Les peces de ceràmica de Maria Roy es presenten com a rastre d'un remoure constant.   en l'argila de les rotondes en construcció al costat del Besòs, les mans de Maria Roy graten fins que descobreixen gestos arcaics que porten al present temporalitats sepultades i sabers tel·lúrics. Recol·lectant, enganxant, amassant i coent, la terra ens parla des de cadascun dels seus estrats i ens guia cap al que és humit, fosc i tou per contradir un present vinculat a l'expropiació, l'expansió, la higienització i l'enduriment de l'entorn.

.sbrunite

sons

Entwurf-se